

Przeczytaj instrukcję

1. Wydrukuj całość

- skargę i załączniki (67 stron)

2. Uzpełnij tylko zaznaczone rubryki w formularzu skargi.

Strony: 1, 5, 13

3. WAŻNE: nie zszywaj, nie spinaj wydruków.

Ułóż wg numeracji stron 1-67

4. Wyślij listem poleconym

na adres:

**European Court of Human Rights,
67075 Strasbourg Cedex, Francja**

Jak uzupełnić formularz skargi

Nasz formularz jest już prawie w całości uzupełniony.
Należy wypełnić tylko zaznaczone pola na str.: 1, 5 i 13

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Prawidłowe funkcjonowanie niniejszego formularza wymaga Adobe Reader 9 lub nowszej wersji tego oprogramowania (do pobrania na www.adobe.com).
Przed wypełnieniem formularza przy pomocy Adobe Reader dokument należy zapisać na dysku lokalnym.
Wypełniony formularz należy wydrukować i wysłać do Trybunału pocztą.

POL - 2018/1

Formularz skargi

Informacja o formularzu skargi

Niniejszy formularz jest oficjalnym dokumentem prawnym i może mieć wpływ na Państwa prawa i obowiązki. Należy wypełnić go według instrukcji zawartych w dokumencie „Jak wypełnić formularz skargi”. Proszę sprawdzić, czy wypełnili Państwo wszystkie rubryki dotyczące Państwa sytuacji oraz czy załączone zostały wszelkie niezbędne dokumenty.

Uwaga : Skarga nie zostanie przyjęta, jeżeli nie jest kompletna (art. 47 Regulaminu Trybunału). W szczególności należy zauważyć, że art. 47 ust. 2 a) Regulaminu stanowi, iż zwięzłe oświadczenie dotyczące stanu faktycznego, zarzucane naruszenia oraz informacje związane ze spełnieniem kryteriów dopuszczalności, MUSZĄ BYĆ przedstawione w odpowiedniej części formularza skargi. Wypełniony formularz powinien umożliwić Trybunałowi określenie rodzaju skargi i jej przedmiotu, bez odwoływania się do jakichkolwiek innych dokumentów.

Kod kreskowy

Jeżeli otrzymali już Państwo kody kreskowe od Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w okienku poniżej należy nakleić jedną etykietkę z kodem.

Numer sprawy

Jeżeli otrzymali już Państwo od Trybunału numer sprawy dla niniejszej skargi, proszę go wpisać w okienku poniżej.

A. Skarżący

A.1. Osoba fizyczna

Niniejsza część dotyczy tylko skarżących będących osobami fizycznymi. Jeżeli skarżącym jest jednostka organizacyjna, należy wypełnić część A.2.

1. Nazwisko

2. Imię (imiona)

3. Data urodzenia

 n.p. 31/12/1960

4. Miejsce urodzenia

5. Obywatelstwo

6. Adres

7. Telefon (wraz z numerem kierunkowym kraju)

8. E-mail (jeśli skarżący taki posiada)

9. Płeć

mężczyzna

kobieta

A.2. Jednostka organizacyjna

Niniejszą część należy wypełnić, jedynie jeżeli skarżący jest spółką, organizacją pozarządową, stowarzyszeniem lub inną osobą prawną. W takim przypadku należy również wypełnić część D.1.

10. Nazwa

11. Numer rejestru (np. numer KRS) (jeśli dotyczy)

12. Data rejestracji lub zawiązania (jeśli dotyczy)

 n.p. 27/09/2012

13. Przedmiot działalności

14. Adres siedziby

15. Telefon (wraz z numerem kierunkowym kraju)

16. E-mail

Uzupełnij tylko zaznaczone pola, resztę zostaw puste

str. 2 z 13
strona gotowa, nic nie wypełniasz, nie zaznaczasz

B. Państwo (państwa), przeciwko któremu (którym) skierowana jest skarga

17. Proszę zakreślić pole (pola) odpowiadające Państwu (Państwom), przeciwko któremu (którym) skierowana jest skarga

☐ ALB - Albania	☐ ITA - Włochy
☐ AND - Andorra	☐ LIE - Liechtenstein
☐ ARM - Armenia	☐ LTU - Litwa
☐ AUT - Austria	☐ LUX - Luksemburg
☐ AZE - Azerbejdżan	☐ LVA - Łotwa
☐ BEL - Belgia	☐ MCO - Monako
☐ BGR - Bułgaria	☐ MDA - Mołdawia
☐ BIH - Bośnia i Hercegowina	☐ MKD - Macedonia Północna
☐ CHE - Szwajcaria	☐ MLT - Malta
☐ CYP - Cypr	☐ MNE - Czarnogóra
☐ CZE - Czechy	☐ NLD - Holandia
☐ DEU - Niemcy	☐ NOR - Norwegia
☐ DNK - Dania	☒ POL - Polska
☐ ESP - Hiszpania	☐ PRT - Portugalia
☐ EST - Estonia	☐ ROU - Rumunia
☐ FIN - Finlandia	☐ RUS - Rosja
☐ FRA - Francja	☐ SMR - San Marino
☐ GBR - Wielka Brytania	☐ SRB - Serbia
☐ GEO - Gruzja	☐ SVK - Słowacja
☐ GRC - Grecja	☐ SVN - Słowenia
☐ HRV - Chorwacja	☐ SWE - Szwecja
☐ HUN - Węgry	☐ TUR - Turcja
☐ IRL - Irlandia	☐ UKR - Ukraina
☐ ISL - Islandia	

str. 3 z 13

strona gotowa, nic nie wypełniasz, nie zaznaczasz

C. Pełnomocnik (pełnomocnicy) skarżącego (osoby fizycznej)

Osoba fizyczna nie musi być reprezentowana przez adwokata/radcę prawnego na tym etapie postępowania. Jeśli skarżący nie wyznaczył pełnomocnika, należy przejść do części E.

Jeżeli skarga składana jest w imieniu osoby fizycznej przez osobę niebędącą adwokatem lub radcą prawnym (np. członka rodziny, przyjaciela lub kuratora), pełnomocnik ten powinien wypełnić część C.1; jeśli skarga składana jest przez adwokata lub radcę prawnego, należy wypełnić część C.2. W obu tych przypadkach należy wypełnić część C.3.

C.1. Pełnomocnik niebędący adwokatem lub radcą prawnym

18. Tytuł do reprezentacji/więź/funkcja

19. Nazwisko

20. Imię (imiona)

21. Obywatelstwo

22. Adres

23. Telefon (wraz z numerem kierunkowym kraju)

24. Faks

25. E-mail

C.2. Adwokat lub radca prawny

26. Nazwisko

27. Imię (imiona)

28. Obywatelstwo

29. Adres

30. Telefon (wraz z numerem kierunkowym kraju)

31. Faks

32. E-mail

C.3. Pełnomocnictwo

Skarżący, chcąc upoważnić jakąkolwiek osobę do działania w jego imieniu, musi złożyć podpis w pierwszym okienku poniżej; wskazana przez niego osoba musi wyrazić zgodę na reprezentowanie skarżącego składając podpis w drugim okienku poniżej.

Niniejszym upoważniam wyżej wymienioną osobę do reprezentowania mnie w postępowaniu przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, dotyczącym mojej skargi wniesionej zgodnie z art. 34 Konwencji.

33. Podpis skarżącego

34. Data

np. 27/09/2015

Niniejszym przyjmuję pełnomocnictwo do reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, dotyczącym skargi wniesionej zgodnie z art. 34 Konwencji.

35. Podpis pełnomocnika

36. Data

np. 27/09/2015

Prowadzenie korespondencji z Trybunałem drogą elektroniczną

37. E-mail do założenia konta eComms (Jeśli pełnomocnik jest już użytkownikiem platformy eComms, należy wpisać używany e-mail)

Wypełniając to pole wyrażam zgodę na używanie platformy eComms.

str. 4 z 13

strona gotowa, nic nie wypełniasz, nie zaznaczasz

D. Pełnomocnik (pełnomocnicy) jednostki organizacyjnej

Jeśli skarżącym jest jednostka organizacyjna, musi ona być reprezentowana w postępowaniu przed Trybunałem przez osobę uprawnioną do takiej reprezentacji (np. należycie upoważnionego dyrektora lub innego reprezentanta). Szczegółowe informacje dotyczące tej osoby powinny zostać podane w części D.1.

Jeśli reprezentującą jednostkę organizacyjną osoba wyznacza adwokata lub radcę prawnego do działania w jej imieniu, musi wypełnić również części D.2 i D.3

D.1. Osoba reprezentująca jednostkę organizacyjną

38. Tytuł do reprezentacji/więź/funkcja (proszę dołączyć kopię tytułu do reprezentacji)

39. Nazwisko

40. Imię (imiona)

41. Obywatelstwo

42. Adres

43. Telefon (wraz z numerem kierunkowym kraju)

44. Faks

45. E-mail

D.2. Adwokat lub radca prawny

46. Nazwisko

47. Imię (imiona)

48. Obywatelstwo

49. Adres

50. Telefon (wraz z numerem kierunkowym kraju)

51. Faks

52. E-mail

D.3. Pełnomocnictwo

Osoba reprezentująca jednostkę organizacyjną musi umocować adwokata lub radcę prawnego do działania w jej imieniu składając podpis w pierwszym okienku poniżej; wskazany przez niego adwokat lub radca prawny musi wyrazić zgodę na reprezentację składając podpis w drugim okienku poniżej.

Niniejszym upoważniam osobę wskazaną w części D.2 do reprezentowania jednostki organizacyjnej w postępowaniu przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, dotyczącym skargi wniesionej zgodnie z art. 34 Konwencji.

53. Podpis osoby reprezentującej jednostkę organizacyjną

54. Data

D	D	M	M	R	R	R	R

np. 27/09/2015

Niniejszym przyjmuję pełnomocnictwo do reprezentowania jednostki organizacyjnej w postępowaniu przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, dotyczącym skargi wniesionej zgodnie z art. 34 Konwencji.

55. Podpis adwokata lub radcy prawnego

56. Data

D	D	M	M	R	R	R	R

np. 27/09/2015

Prowadzenie korespondencji z Trybunałem drogą elektroniczną

57. E-mail do założenia konta eComms (Jeśli pełnomocnik jest już użytkownikiem platformy eComms, należy wpisać używany e-mail)
Wypełniając to pole wyrażam zgodę na używanie platformy eComms.

Przedmiot skargi

Wszystkie informacje dotyczące stanu faktycznego, podnoszonych zarzutów oraz wyczerpania krajowych środków odwoławczych, a także zachowania terminu 6 miesięcy (art. 35 ust. 1 Konwencji) powinny zostać zawarte w tej partii formularza (części E, F i G). Te części formularza muszą zostać wypełnione, nie wystarczy również odwołać się do informacji zawartych na załączonych kartkach. Zobacz: artykuł 47 § 2 Regulaminu Trybunału, dokument „Wszczęcie Procedury” na stronie internetowej Trybunału (w języku angielskim i francuskim), jak również dokument „Jak wypełnić formularz skargi”.

E. Opis stanu faktycznego

58.

Skarżąca śledzi wydarzenia związane z orzeczeniem TK z 22.10.2020 roku.

Wyrok TK zapadł na skutek wniosku grupy posłów na Sejm RP IX kadencji, którzy dnia 19.11.2019 r. wnieśli o stwierdzenie, że art. 4a ust. 1 pkt 2 oraz art. 4a ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (dalej: ustawa o planowaniu rodziny) są niezgodne z art. 30 Konstytucji, a w razie nieuwzględnienia powyższego zarzutu o stwierdzenie, że art. 4a ust. 1 pkt 2 oraz art. 4a ust. 2 zdanie pierwsze ustawy są niezgodne z art. 38 w związku z art. 30 i art. 31 ust. 3 oraz z art. 38 w związku z art. 32 ust 1 i 2 Konstytucji oraz że art. 4a ust. 1 pkt 2 oraz art. 4a ust. 2 zdanie pierwsze ustawy są niezgodne z art. 38 w związku z art. 31 ust. 3 oraz w związku z art. 2 i art. 42 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny nadał sprawie sygnaturę akt K 1/20. Wniosek grupy posłów w sprawie o sygn. akt K 1/20 był tożsamy z wnioskiem, jaki został wniesiony do Trybunału Konstytucyjnego przez grupę posłów na Sejm VIII kadencji (wniosek z 22.06.2017 r., sygn. akt K 13/17). Identyczne w obu sprawach były przedmiot kontroli i powołane wzorce, wnioskodawcy przedstawili również jednobrzmiące uzasadnienia. Postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie z wniosku o sygn. akt K 13/17 zostało jednak – na podstawie postanowienia TK z 21.07.2020 r. – umorzone ze względu na upływ kadencji Sejmu i wynikającą stąd zasadę dyskontynuacji. Trybunał Konstytucyjny, po rozpoznaniu sprawy o sygn. akt K 1/20 z udziałem wnioskodawcy oraz Sejmu i Prokuratora Generalnego, na rozprawie w dniu 22.10.2020 r., orzekł, że art. 4a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny jest niezgodny z art. 38 w związku z art. 30 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto postanowił umorzyć postępowanie w pozostałym zakresie. Orzeczenie zapadło większością głosów. Dwóch sędziów (Leon Kieres i Piotr Pszczółkowski) złożyło zdania odrębne. Pisemne uzasadnienie wyroku nie zostało jeszcze sporządzone. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Za publikację wyroków TK odpowiada podległe premierowe Rządowe Centrum Legislacji. Wyrok Trybunału powinien zostać opublikowany niezwłocznie. Centrum Legislacji po tygodniu od wydania wyroku wystosowało informację, że wyrok zostanie opublikowany najpóźniej 02.11.2020 r. Wyrok TK z dnia 22.10.2020 r. wciąż jednak nie został ogłoszony w Dzienniku Ustaw, co oznacza, że nie wszedł jeszcze w życie. Potwierdza to m. in. Zespół Ekspertów Prawnych Fundacji im. Stefana Batorego w stanowisku w sprawie rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego aborcji z dnia 26.10.2020 r. Mimo to niektóre szpitale w Polsce tuż po wydaniu wyroku przez TK zaczęły wstrzymać w udzielaniem świadczeń opieki zdrowotnej w postaci przerywania ciąży w przypadku zdiagnozowania ciężkiego i nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu. Jako przykład oficjalnego ogłoszenia o wstrzymaniu wykonywania aborcji z tej przesłanki można wskazać Ginekologiczno-Położniczy Szpital Kliniczny Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego przy ul. Polnej 33 w Poznaniu (<https://poznany.wyborcza.pl/poznan/7,36001,26479875,po-wyroku-tk-poznanski-szpital-przy-polnej-wstrzymal-aborcje.html>).

**Tu wpisz dlaczego składasz skargę,
opisz swoją sytuację**

na przykład: *„Mam 30 lat, planuję zajść w ciążę. Wyrok Trybunału wywołuje we mnie duży niepokój. Mam poczucie, że moje życie może być zagrożone w razie komplikacji zdrowotnych. Boję się, że będę pozbawiona należytej opieki medycznej ze strony państwa”*

na przykład: *„Wyrok Trybunału pozbawia mnie moich elementarnych praw człowieka. Skazuje mnie na cierpienie, w przypadku ciąży, gdy płód jest obciążony wadami embriopatologicznymi”*

str. 6 z 13

strona gotowa, nic nie wypełniasz, nie zaznaczasz

Opis stanu faktycznego (ciąg dalszy)

59.

Szpitala jako powód podają niepewność co do sytuacji prawnej i tego, czy wykonując aborcje po wydaniu wyroku, ale przed jego publikacją, lekarze nie zostaną narażeni na odpowiedzialność karną. Obawa ta wiąże się z zasadą, że wyroki TK wchodzi w życie od godz. 0:00 dnia, którym zostają ogłoszone w Dzienniku Ustaw. Wznowienie udzielania świadczeń w publicznych szpitalach ma obecnie miejsce wyłącznie na skutek indywidualnych interwencji organizacji pozarządowej Federacja na rzecz Kobiet i Planowania Rodziny i posłanek opozycji. Jeszcze przed wydaniem wyroku przez TK w sprawie K 1/20 dostęp do przerywania ciąży był ograniczony. Jak opisuje Federacja na rzecz Kobiet i Planowania Rodziny w raporcie „Przemoc instytucjonalna w Polsce. O systemowych naruszeniach praw reprodukcyjnych”, zdecydowana większość placówek zakontraktowanych przez NFZ odmawia wykonania tego typu świadczeń.

W 2017 roku przerywania ciąży na podstawie przesłanek z ustawy o planowaniu rodziny przeprowadzono w 45 jednostkach, co stanowi 9% wszystkich 478 placówek objętych umowami z NFZ na „ginekologia i położnictwo – hospitalizacja”. Ponadto dostępność jest zróżnicowana geograficznie, tzn. istnieją całe regiony pozbawione dostępu do ustawowej aborcji.

Szczególnie alarmujące są informacje o tych województwach, w których zabieg przerywania ciąży jest dostępny bardzo rzadko; mowa o niemal całej wschodniej ścianie Polski – woj. podkarpackim, lubelskim, podlaskim i warmińsko-mazurskim.

Z interwencji prowadzonych przez Federację i instytucje publiczne – m.in. Narodowy Fundusz Zdrowia i biuro Rzecznika Praw Pacjenta – jak też z licznych doniesień medialnych wynika, że niedostępność świadczenia gwarantowanego, jakim jest przerywanie ciąży, to skutek następujących czynników: brak jednolitej procedury postępowania dla szpitali, brak rzetelnej informacji o wynikach badań prenatalnych, nadużywanie klauzuli sumienia, przedłużanie czasu oczekiwania poprzez: stawianie pacjentkom dodatkowych, niewymaganych żadnymi przepisami wymogów (np. zaświadczeń od psychologa), zlecanie badań nieistotnych dla postawionej diagnozy, sztuczne wydłużanie czasu oczekiwania na wyniki rozstrzygających badań, zwoływanie konsyliów i porad. W publicznych szpitalach zdarzają się także odmowy wprost udzielenia świadczenia w postaci przerywania ciąży bez podania uzasadnienia medycznego lub prawnego. Tymczasem pacjentka, której odmówiono, nie dysponuje żadnym skutecznym środkiem odwoławczym. Powództwo cywilne jest środkiem ex post, a sprzeciw pacjentki ma zbyt długą i zbyt sformalizowaną procedurę, aby mógł efektywnie i natychmiast zadziałać w momencie, gdy pacjentka ma ograniczony ustawowo czas na przerywanie ciąży zgodnie z ustawą o planowaniu rodziny.

Eliminacja wyżej wymienionych barier była wielokrotnie przedmiotem zaleceń Komitetu Ministrów Rady Europy (CM/Del/Dec(2020)1369/H46-21, CM/Del/Dec(2019)1340/H46-31) w ramach monitorowania wykonywania wyroków ETPCz w sprawach Tysiąc v. Polsce, R.R. v. Polsce, P. i S. v. Polsce. Mimo szczegółowych rekomendacji Komitetu co do kierunków reformy prawa w Polsce, wyroki te wciąż nie zostały wykonane. Wyrok TK z dnia 22.10.2020 r. w sprawie K 1/20 tylko pogorszył i tak trudną sytuację pacjentek wyrażających wolę wcześniejszego zakończenia ciąży z powodu ciężkich i nieodwracalnych wad płodu. Swoim działaniem TK wyeliminował możliwość przerywania ciąży, w przypadku gdy badania prenatalne lub inne przesłanki medyczne wskazują na duże prawdopodobieństwo ciężkiego i nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu. Tym samym przeprowadzenie zabiegu przerywania takiej ciąży lub pomoc w przerywaniu takiej ciąży staje się czynem zabronionym z art. 152 k.k., penalizującego przerywanie ciąży za zgodą kobiety z naruszeniem przepisów ustawy lub pomoc kobiecie ciężarnej w przerywaniu ciąży z naruszeniem przepisów ustawy. Orzeczenie TK wpływa więc na zakres odpowiedzialności karnej za przeprowadzanie aborcji.

Niepewność co do daty publikacji wpływa też na niepewność co do znamion czynu zabronionego, naruszając zasadę pewności prawa. Treść i przewidywane skutki wyroku TK są przyczyną wielotysięcznych demonstracji w całej Polsce. W dniu 30.10.2020 r. w manifestacjach wzięło udział około 100.000 w Warszawie, ponad 500.000 poza Warszawą. Obecnie protesty nie ustają i odbywają się regularnie w wielu polskich miastach. Niepewność co do stanu prawnego ma także negatywny wpływ na sytuację Skarżącej, która planując ciążę ma uzasadnione obawy, czy w przypadku otrzymania niepomyślnej diagnozy o ciężkim i nieodwracalnym uszkodzeniu płodu wsparcie jej partnera w poszukiwaniu możliwości przerywania ciąży nie zostanie zakwalifikowane jako karalne pomocnictwo w aborcji (art. 152 §2 kodeksu karnego).

Skarżąca nie ma też pewności, czy będzie ją stać na przerywanie ciąży w innym kraju i czy wyjazdy za granicę będą możliwe (np. w związku z obostrzeniami w reakcji na epidemię COVID-19). Dnia 30.10.2020 r. Prezydent RP złożył propozycję ustawy nowelizującej ustawę o planowaniu rodziny. Jej założenia to częściowe przywrócenie wyeliminowanej przez TK przesłanki dopuszczającej aborcję poprzez ograniczenie jej jedynie do wad śmiertelnych płodu. Dnia 03.11.2020 r. projekt ustawy został skierowany do I czytania w Komisji Zdrowia i Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Dnia 13.11.2020 r. Prezydent RP zaapelował o niezwłoczną publikację wyroku. Z informacji prasowych wynika, że wyrok nie zostanie opublikowany do czasu wprowadzenia nowej ustawy. Do Sejmu wpłynął także projekt ugrupowania Solidarna Polska, któremu nie nadano jeszcze biegu. Projekt ten nie zakłada przywrócenia przesłanki aborcyjnej, lecz powstanie sieci hospicjów perinatalnych, w których umieszczane byłyby kobiety, u których zdiagnozowano ciążę zagrożoną letalną wadą płodu, co wprost świadczy o zamiarze pozbawiania wolności takie kobiety po to, aby uniemożliwić im przerywanie takich ciąż np. poza Polską. Omawiane rozstrzygnięcie TK obarczone jest istotnymi wadami prawnymi, w tym przede wszystkim: TK orzekał w pełnym składzie, a w wydaniu rozstrzygnięcia brały udział osoby wybrane przez Sejm VIII kadencji na uprzednio obsadzone już prawidłowo stanowiska sędziowskie, a więc osoby, które nie mogą w TK orzekać.

Opis stanu faktycznego (ciąg dalszy)

60.

Dotyczy to Mariusza Muszyńskiego, Jarosława Wyrembaka i Justyna Piskorskiego – sprawozdawcy w sprawie K 1/20. Osoby te są nieuprawnione do rozpoznawania spraw w Trybunale Konstytucyjnym, co musi prowadzić do wniosku o nieważności postępowania w sprawie i wystąpienia tzw. wyroku nieistniejącego, składowi TK w sprawie K 1/20 przewodniczyła Julia Przyłębska, powołana na stanowisko Prezes TK w procedurze obciążonej poważnymi naruszeniami przepisów prawa, wątpliwości może też budzić udział w sprawie Krystyny Pawłowicz, która jako posłanka jednoznacznie popierała zastrzeżenie ustawy. Może to świadczyć o braku jej bezstronności jako sędziego TK. Krystyna Pawłowicz jeszcze jako posłanka podpisała się pod poprzednim wnioskiem inicjującym sprawę K 13/17.

Omawiane rozstrzygnięcie TK nie uwzględnia konieczności ochrony przyrodzonej i niezbywalnej godności kobiety oraz że narusza zakaz okrutnego traktowania i tortur, prawo do ochrony życia prywatnego oraz prawo do ochrony zdrowia. Jest ono sprzeczne z polską Konstytucją (w szczególności jej art. 30, 40, 47, 68 i ochroną, jaką normy te powinny zapewniać kobiecie) oraz z zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 10 grudnia 1984 r., z Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych ONZ z 19 grudnia 1966 r. i z Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności Rady Europy z 4 listopada 1950 r.

Działanie TK obciążone jest wadami prawnymi związanymi ze składem Trybunału jak i sposobu jego działania. W 2015 r. kadencje 3 sędziów Trybunału wygasły podczas VII kadencji Sejmu, a kadencje kolejnych 2 sędziów podczas kadencji nowego Sejmu, wybranego pod koniec października 2015 r., który rozpoczął prace 12 listopada 2015 r. Wobec uchwalenia szeregu nowelizacji ustawy o TK nowy Sejm wybrał 4, a następnie kolejnego piątego sędziego do składu TK. Prezydent RP odmówił zaprzysiężenia sędziów wybranych przez Sejm poprzedniej kadencji, natomiast w niejasnych i niejawnych okolicznościach przyjął ślubowania od sędziów wybranych przez Sejm, w którym większość miał PiS. Zablockowanie możliwości działania Trybunału Konstytucyjnego odbyło się w dniu 9 marca 2016 roku, gdy Prezes Rady Ministrów Beata Szydło odmówiła opublikowania wydanego w tym dniu wyroku w sprawie nowelizacji ustawy o TK z listopada 2015 roku. Taki stan rzeczy trwał do grudnia 2016 r., a mianowicie do dnia, w którym zakończyła się kadencja ówczesnego Prezesa TK prof. Andrzeja Rzeplińskiego. Po tym dniu na jego miejsce wybrana została Julia Przyłębska, której tryb powołania jest kwestionowany jako niezgodny z art. 7 Konstytucji. Po dokonaniu zmian personalnych w 2017 roku na stanowiskach kolejnych 3 sędziów i obsadzeniu ich kandydatami popieranymi przez PiS obecnie w składzie TK zasiadają w większości sędziowie wspierani lub wybrani przez tę partię. Fakt ten nie został pominięty przez organy międzynarodowe w ocenie wydarzeń w Polsce w okresie od grudnia 2015 roku do końca 2017 roku. Zarówno organy Rady Europy, Komisja Wenecka, Komisarz Praw Człowieka Rady Europy, Parlament Europejski i Komisja Europejska wskazywały niezbędność posiadania niezależnego i niezawisłego sądownictwa konstytucyjnego, które stać ma na straży praw i wolności obywateli zapisanych w Konstytucji. Marginalizacja znaczenia, a następnie doprowadzenie do obsadzenia Trybunału Konstytucyjnego przez sędziów popieranym przez PiS miało na celu stworzenie fasady instytucji, która stoi na straży ochrony praw i wolności człowieka. Wiadomym bowiem jest, że Trybunał w takim składzie nie wyda wyroku czy też postanowienia, które byłoby sprzeczne z prezentowaną przez partię rządzącą linią polityczną. Działania PiS związane z Trybunałem Konstytucyjnym są przedmiotem dwóch raportów Komisji Weneckiej a także licznych innych publikacji opisujących nieprawidłowe funkcjonowanie Trybunału, między innymi raport Helsińskiej Fundacji Praw człowieka.

Dodatkowo zamach na praworządność w Polsce dotyczy także sędziów, wobec których, gdy powołują się na standardy międzynarodowe można łatwo postawić zarzuty dyscyplinarne. Dnia 14.02.2020 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o ustroju sądów powszechnych, zwana przez media i część polityków ustawą „kagańcową”, „dyscyplinującą” lub „represyjną. Głównym założeniem nowelizacji było według jego projektodawców „uporządkowanie zagadnień ustrojowych związanych ze statusem sędziego Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, wojskowych oraz administracyjnych, a także organów samorządu sędziowskiego oraz organów sądów.” Ustawa, jak większość ustaw Sejmu VIII kadencji została uchwalona błyskawicznie. Projekt ustawy zgłoszony został 12.12.2019 r. przez grupę 32 posłów. Sejm uchwalił ją 20.12.2019 r., 23.01.2020 r. Sejm odrzucił uchwałę Senatu o jej odrzuceniu. Prezydent podpisał ustawę 04.02.2020 r., mimo szerokiego sprzeciwu środowisk prawniczych w tym manifestacji „marsz tysiąca tóg” w styczniu 2020 r. Ustawa nowelizując kilka aktów prawnych wprowadza m.in. następujące rozwiązania: a) odpowiedzialność dyscyplinarną sędziów za działania lub zaniechania mogące uniemożliwić lub istotnie utrudnić funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, za działania kwestionujące skuteczność powołania sędziego oraz za „działalność publiczną niedającą się pogodzić z zasadami niezależności sądów i niezawisłości sędziów”;

Dnia 29.04.2020 r. Komisja Europejska uruchomiła procedurę naruszeniową przeciwko Polsce w odpowiedzi na tę ustawę.

F. Opis zarzucanych naruszeń Konwencji i/lub Protokołów wraz z uzasadnieniem

61. Powoływany artykuł	Uzasadnienie
art. 8 Konwencji	<p>Skarżąca jest potencjalną ofiarą naruszenia jej praw (S.A.S. v. Francji, Marckx v. Belgii, Johnston i Inni v. Irlandii, Norris v. Irlandii, Burden v. Zjednoczonemu Królestwu, Michaud v. Francji). Nie utrzymuje ona, że odmówiono jej dostępu do aborcji z powodu patologii płodu, ale, podobnie jak w sprawie S.A.S. v. Francji, twierdzi, że Ustawa o planowaniu rodziny w kształcie po 22.10.2020 narusza jej prawa nawet przy nieobecności okoliczności dotyczących zastosowania jej przepisów do sytuacji skarżącej. Prawo krajowe zobowiązuje ją bowiem do dostosowania jej zachowania do jego wymogów, czyli - praktycznie - do donoszenia ciąży z uszkodzonym lub chorym płodem i do urodzenia ciężko chorego dziecka. Nie ma ona przy tym możliwości kwestionowania stanu prawnego stworzonego w wyniku wyroku TK z 22.10.2020. Decyzja kobiety co do tego, czy kontynuować ciążę czy nie, należy do sfery życia prywatnego i autonomii. Przepisy regulujące kwestię przerywania ciąży dotyczą sfery życia prywatnego. Kiedy kobieta jest w ciąży, jej prywatne życie jest ściśle powiązane z rozwijającym się płodem (Tysiąc v. Polsce i inne). „Życie prywatne” jest terminem o bogatym zakresie znaczeniowym, obejmującym, inter alia, aspekt fizycznej i społecznej tożsamości, w tym prawo do osobistej niezależności, osobistego rozwoju oraz do nawiązywania i rozwoju relacji z innymi ludźmi oraz światem zewnętrznym (Pretty v. U.K.). Głównym celem Art. 8 jest ochrona jednostki przed arbitralną ingerencją władz publicznych. Każda ingerencja w prawa określone w paragrafie pierwszym musi odpowiadać warunkom wskazanym w paragrafie drugim: być „przewidziana przez ustawę” i „konieczna w społeczeństwie demokratycznym” dla osiągnięcia jednego lub kilku uzasadnionych celów wymienionych w tym paragrafie. Skuteczne „poszanowanie” życia prywatnego może obejmować również obowiązki pozytywne po stronie państwa. Wprawdzie Konwencja nie gwarantuje prawa do określonego poziomu opieki medycznej, ale ETPCz uznaje, że życie prywatne obejmuje integralność fizyczną i psychologiczną osoby, a na państwie spoczywa pozytywny obowiązek zapewnienia obywatelom prawa do skutecznego poszanowania tej integralności także w kontekście świadczeń medycznych (Glass v. U.K.). Granice między pozytywnymi i negatywnymi obowiązkami władz publicznych wynikającymi z Art. 8 Konwencji nie pozwalają na wyczerpujące zdefiniowanie tych obowiązków. Zasady mające zastosowanie są jednak podobne. Dla oceny zgodności działania władz z pozytywnymi obowiązkami istotne jest to, że zasada rządów prawa, jedna z podstawowych zasad społeczeństwa demokratycznego, jest zawarta w istocie wszystkich artykułów Konwencji. Podczas gdy Art. 8 nie określa wprost wymogów proceduralnych, ważne jest dla skutecznego korzystania z praw, które gwarantuje, aby proces decyzyjny określający warunki korzystania z nich przez jednostkę był rzetelny i zapewniał poszanowanie i wzięcie zaangażowanych w sprawę interesów. Wymaga to ustalenia czy, mając na uwadze szczególne okoliczności sprawy, a zwłaszcza charakter decyzji, która ma być podjęta, jednostka została zaangażowana w proces decyzyjny, widziany jako całość, w stopniu dostatecznym dla udzielenia ochrony jej interesom. W sprawach dotyczących tego szczególnego połączenia różnych aspektów życia prywatnego, które powstaje w wyniku ciąży, krajowe regulacje w sprawie aborcji odnoszą się do równoważenia prywatności i interesu publicznego. Przy rozpoznawaniu takich spraw ETPCz zawsze brał pod uwagę rozmaite i czasami pozostające w konflikcie, prawa i wolności matki, domniemanego ojca oraz płodu (Vo v. Francji, § 82). ETPCz stoi na stanowisku, iż właściwe jest badanie skarg dotyczących tej kwestii w kontekście pozytywnych obowiązków państwa. Chodzi zatem o takie ukształtowanie przez władze publiczne sytuacji prawnej kobiety w wieku reprodukcyjnym, aby rozważając decyzję o zajściu w ciążę i wybierając moment życiowy, w którym zamierza zostać matką, mogła ona podjąć decyzję w kwestii macierzyństwa mając na względzie – oprócz oczywistych względów natury czysto osobistej i zdrowotnej, zależnych od jej sytuacji życiowej - także jasno określoną i zgodną z wymogami Art. 8 sytuację prawną kobiety w ciąży, płodu i matki. Na skutek splotu wydarzeń po 22.10.2020 Skarżąca, będąca kobietą w wieku reprodukcyjnym i rozważając obecnie zajście w ciążę i macierzyństwo, znajduje się w sytuacji, w której władze naruszają te obowiązki pozytywne. Jej sytuacja została ukształtowana przez nie z naruszeniem wymogów stawianych przez Art. 8.</p>

Opis zarzucanych naruszeń Konwencji i/lub Protokołów wraz z uzasadnieniem (ciąg dalszy)

62. Powoływany artykuł	Uzasadnienie
cd. - art. 8	Pierwszym z tych wymogów jest zgodność z prawem. Działanie TK przy wydawaniu
	orzeczenia z 22.10 było niezgodne z prawem z następujących powodów: a) Orzeczenie
	zostało wydane przez skład, w którym brały udział osoby nieuprawnione do orzekania,
	tzw. sędziowie dublerzy (sprawozdawca J. Piskorski, M. Muszyński, J. Wyrembak,
	zasiadający na miejscach, które powinny być zajmowane przez legalnie wybranych w
	2015 sędziów); b) Składowi przewodniczyła J. Przyłębska, której powołanie na
	stanowisko Prezesa TK obarczone było błędem; c) W składzie zasiadała K. Pawłowicz .
	Orzeczenie nie zostało zatem wydane przez organ bezstronny, gdyż jej stanowisko w
	tożsamej co do przedmiotu sprawie zostało określone już we wniosku z 2017.
	Naruszenie art. 8 wynika także z niepewności co do statusu tego wyroku. Nie został on
	opublikowany mimo że od jego wydania upłynęło ponad miesiąc. Powstał
	nieuregulowany przepisami prawa stan, charakteryzujący się niepewnością co do tego,
	jaka jest sytuacja prawna skarżącej w kwestii prawnej dostępności aborcji z przyczyn
	embriopatologicznych. Z jednej strony istnieje wyrok, który został wydany i ogłoszony
	publicznie, z drugiej zaś niezgodny z prawem brak jego publikacji powoduje niepewność
	co do jego statusu. W szczególności nie jest jasne, czy i jakie ów „wyrok” rodzi skutki w
	przedmiocie karalności lekarza za dokonanie aborcji z powodu ciężkiej patologii płodu.

str. 11 z 13
strona gotowa, nic nie wypełniasz, nie zaznaczasz

64. Czy istnieją lub istniały inne środki zaskarżenia lub środki odwoławcze, które nie zostały wykorzystane? Tak
 Nie

65. Jeżeli tak, proszę wskazać, jakie środki nie zostały wykorzystane i z jakich powodów

H. Informacje dotyczące postępowania przed innymi organami międzynarodowymi (jeżeli takie było lub jest prowadzone)

66. Czy którykolwiek z zarzutów został przedstawiony przez skarżącego w postępowaniu wyjaśniającym lub ugodowym przed innymi organami międzynarodowymi? Tak
 Nie

67. Jeżeli tak, proszę o zwięzłe przedstawienie postępowania (przedstawione zarzuty, data i sygnatura decyzji, jeżeli takowe zapadły)

68. Czy skarżący składał już wcześniej skargę/skargi do Trybunału? Tak
 Nie

69. Jeżeli tak, proszę o podanie poniżej numeru / numerów poprzednio złożonej skargi/ złożonych skarg

str. 12 z 13

strona gotowa, nic nie wypełniasz, nie zaznaczasz

I. Lista załączonych dokumentów

Należy załączyć kompletne i czytelne *kopie* wszystkich dokumentów. Ponieważ żaden dokument nie zostanie zwrócony, w interesie skarżącego leży załączenie kopii dokumentów, a nie oryginałów. Należy KONIECZNIE :

- uporządkować dokumenty według daty i postępowania,
- ponumerować kolejno strony oraz
- NIE zszywać, sklejać lub oprawiać dokumentów.

70. Poniżej należy wymienić dokumenty załączone do formularza skargi w porządku chronologicznym wraz z ich krótkim opisem. Proszę wskazać numery stron pod jakimi każdy dokument może zostać odnaleziony

1. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 października 2020 roku	str. 14
2. Stanowisko Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka z dnia 22.10.2020 w przedmiocie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego	str. 21
3. Stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 23.10.2020 w przedmiocie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego	str. 22
4. Stanowisko Zespołu Ekspertów Prawnych w sprawie rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego	str. 24
5. Uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 października 2020 roku w sprawie rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego	str. 26
6. Stanowisko Okręgowej Rady Adwokackiej z dnia 27 października 2002 roku w sprawie rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego	str. 27
7. Stanowisko Zespołu ds. Kobiet przy Naczelnej Radzie Adwokackiej w sprawie rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego	str. 28
8. Ekspertyza prawna Zespołu Doradców ds.kontroli konstytucyjności przy Marszałku Senatu X kadencji	str. 29
9. Stanowisko dotyczące daty wejścia w życie wyroku Trybunału konstytucyjnego z dnia 22 października 2020 roku	str. 47
10. Druk nr 727 projekt Prezydencki o zmianie ustawy ustawy z dnia 7.01.1993 o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności ciąży wraz z uzasadnieniem	str. 49
11. 2 Artykuły prasowe "Polityka" nr 47(3288) dotyczące sytuacji kobiet w Polsce oraz postępowań dyscyplinarnych wobec sędziów w związku z tzw. ustawą kagańcową	str. 56
12. Artykuł prasowy dotyczący odmów aborcji w szpitalach	str. 63
13. Artykuł prasowy - wywiad z Krystyną Kacpurą, Przewodniczącą Federacji na rzecz Kobiet i Planowania Rodziny	str. 64
14. STANOWISKO RADY MINISTRÓW z dnia 1 grudnia 2020 r. w przedmiocie terminu publikacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie o sygn. akt K 1/20	str. 67

Inne uwagi

Czy chcieliby Państwo przedstawić inne uwagi odnośnie niniejszej skargi?

71. Uwagi

Oświadczenie i podpis

Niniejszym oświadczam, że zgodnie z moją najlepszą wiedzą i przekonaniem, informacje podane w niniejszym formularzu są prawdziwe.

72. Data

D	D	M	M	R	R	R	R

np. 27/09/2015

W rubryce poniżej należy umieścić podpis(y) skarżącego/skarżących lub pełnomocnika/pełnomocników.

73. Podpis(y) Skarżącego (Skarżących) Pełnomocnika (Pełnomocników) – proszę zaznaczyć odpowiednie pole

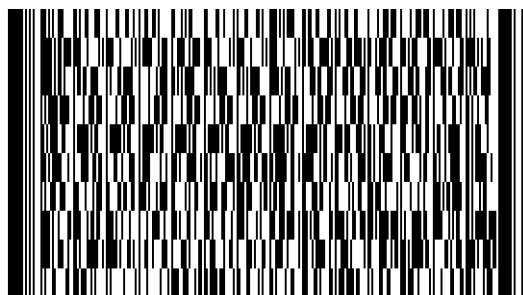
Wskazanie adresata korespondencji

W przypadku większej liczby skarżących lub pełnomocników, proszę wskazać nazwisko i adres jednej osoby, do której Trybunał będzie kierował swą korespondencją. Jeśli skarżący jest reprezentowany, Trybunał będzie kierował korespondencją tylko do wskazanego reprezentanta (adwokata/radcy prawnego lub innej wskazanej osoby).

74. Nazwisko i adres Skarżącego Pełnomocnika – proszę zaznaczyć odpowiednie pole

Wypełniony formularz skargi, należy podpisać i wysłać pocztą na poniższy adres:

The Registrar
European Court of Human Rights
Council of Europe
67075 STRASBOURG CEDEX
FRANCE

893669e1-66ca-4653-b9e0-2de2561a694b

Uzupełnij tylko zaznaczone pola

UWAGA! pkt 71 Jeśli chcesz, by Trybunał nie ujawniał Twoich danych, napisz w tej ramce:

„Skarżąca chce, by sprawa była prowadzona z zachowaniem anonimizacji jej danych”